

komme dem, og ikke en Gang Højre har vovet at sætte Tolden saa højt. Endnu er der Tobaksarbejderne, som ogsaa gaa imod den foreslaaede Told. Jeg synes, det har stor Interesse. Man kan ikke noksom fremhæve, at paa samme Tid som det socialdemokratiske Parti staar paa den rene Frihandel, som Ideal i alt Fald, paa Ophævelse af saa megen Beskyttelse som muligt, komme Arbejderne i stort Tal og fra mange forskellige Bedrifter og anmode om at faa Beskyttelse. Det ønsker jeg at fremhæve, fordi man skal tage al Ting med og ikke lade noget upaaagtet i en saa vigtig Sag. Gennem alle disse Andragender gaar det som det ledende Princip, at man ikke kan optage Konkurrencen med Udlandet af den Grund, at Udlandet har en Overproduktion, som det kaster her ind. Udlandet — det er naturligvis her Tyskland — har faste Priser hjemme og kaster sine overflødige Varer til billig Pris ind i de smaa Lande. Dernæst er der det, at Varerne specialiseres saa uhyre stærkt i Tyskland, saaledes at man f. Eks. gaar til at have en enkelt Manufakturvare, som bearbejdes i en ganske enkelt Fabrik eller Fabrikdistrikt og farves paa en ganske bestemt Maade i en særlig Fabrik, det er, kort sagt, saa specialiseret som muligt. Og endelig dette, at Arbejdslønnen er saa meget ringere i Tyskland, at det derfor bliver vanskeligt for de danske Fabrikker at konkurrere med de tyske. De to første Motiver tror jeg ere rigtige nok, i de fleste Tilfælde ville de slaa til. Det tredie, om Arbejdslønnen, tror jeg ikke er saa bevist. Der er i alt Fald Steder, hvor Arbejdslønnen ikke er ringere end i Danmark, og i al Almindelighed tror jeg ikke dette Motiv kan anføres. Men i alt Fald vilde jeg gerne for mit eget Vedkommende sige, at det, som her skal undersøges, er jo slet ikke dette, om man overhovedet skal have Beskyttelse eller ikke, saa vilde det være nemt, nej, der skal gøres denne haarfine Undersøgelse af, om nu virkelig den Beskyttelse, som gives, er tilstrækkelig til, at der ikke gøres vedkommende Industri eller Haandværk mere Fortræd, end det kan taale. Det er en uhyre vanskelig Undersøgelse, og jeg maa sige, at jeg tiltror ikke det Toldudvalg, hvori jeg selv har haft Sæde, Mulighed for at gøre det. Det kræver langt større Tid, langt flere Hjælpemidler, langt flere tekniske Undersøgelser end dem, der kunne udføres af et Toldudvalg, som modtager 70 Deputationer, og som, ganske vist i nogle Morgentimer, arbejder stærkt

og flittigt, men dog paa ingen Maade kan hengive sig til den tekniske Undersøgelse, som her forlanges. Og i alt Fald kan det ikke paahvile et Mindretal som mig at gøre denne Undersøgelse. Det er selvfølgelig ganske umuligt for en enkelt Rigsdagsmand, som ingen Hjælpkilder har til at undersøge Sagen. Der forlangtes snarere hertil en samlet og vedvarende Toldkommission. Vi ere altsaa i Virkeligheden nødt til at stole paa den højtærede Finansminister. Jeg bliver nødt til ikke blot at stole paa ham, men ogsaa at lægge hele Ansvaret paa ham. Den højtærede Finansminister ved, at han har det hele og udelte Ansvar for, at nu dette, han her foreslaar, akkurat præcis er det, som i Øjeblikket kan taales af dansk Industri og Haandværk, uden at der gøres dem Fortræd. Det er jo nemlig den højtærede Finansministers Standpunkt ligesom mit, at der ikke skal gøres dem nogen Fortræd.

En vis Forbavelse maa jeg her give Udtryk overfor den højtærede Finansminister. Der kom altsaa til os 70 Deputationer fra mange Haandværkere og fra hele Landets Industri saa at sige. Det var en meget stor og fyldig Repræsentation. Vi hørte paa dem, og det var naturligvis i Virkeligheden ganske umuligt for os at tage en Stilling dertil ud fra en fuldkommen sikker Undersøgelse af, om det, vi hørte, var rigtigt eller ej. Der var i alt Fald en Mulighed for, at de, da de talte deres egen Sag, overdrev noget — det vilde i og for sig være ganske naturligt —, men om der ikke paa den anden Side skulde være noget rimeligt og rigtigt i, hvad de paastode, det var det vanskeligt at komme paa det rene med. Den højtærede Finansminister har ikke anstillet denne Undersøgelse af, hvad der vilde tjene disse Industriens og Haandværks Tarv og Trivsel. Jeg forstaaer det saaledes, fordi de alle klagede over, at de ikke vare blevne modtagne af den højtærede Finansminister, ikke havde faaet Foretræde for ham, ikke paa noget Tidspunkt havde kunnet komme til ham med deres Krav og Andragender. Nu har jeg ganske vist set til min Forbavelse, at efter at den højtærede Finansminister havde stillet sig saaledes, at han altsaa var sikker i sin Sag — og det var han jo, da han forelagde dette Forslag —, har han alligevel bagefter, eller ikke han selv, men nogle Embedsmænd paa hans Vegne — det kommer i og for sig ud paa eet — modtaget disse Deputationer. Det kan jeg ikke forstaa, thi det forekommer mig, at det minder om det Offenbachske